

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ GOETHE

"Ενας μεγάλος βασιλιάς
Πιστὸς στὸν ἔρωτά του,
Τὴν λυγερὴ π' ἀγάπησεν
Εἰδε νεκρὴ μπροστιά του.

"Ἐνα ποτῆρι δὲ όχρυσο
Τοῦχε ἡ φτωχὴ χαρίσει
Καὶ χύναε σᾶν ἔπινε
Τὰ μάτια του μιὰ βρύσυν

"Ηρθε ἡ ἡμέρα του ἡ στερνὴ
Στὸν τάφο του νὰ γύρῃ,
"Εδωσε χῶρες, θησαυρούς,
"Αλλ' ὅχι τὸ ποτῆρι

Τὴν ἀρχοντιὰ προσκάλεσε,
Τὴν λεβεντιὰ, τὰ κάλλη
Στὸν πύργο τὸν τετράψηλο
Ποῦ βλέπει σι' ἀκρογιάλι.

Τῆς χαρωπῆς του τῆς ζωῆς
Δυὸς τρεῖς σταλιές ρουφάει
Καὶ τὸ ποτῆρι τὸ χρυσό
Στὴν θάλασσα πετάει.

Τὸ εἶδε νὰ πέφτῃ νὰ κρυφτῇ
Κυλῶντας στὰ νερά,
Κ' ἐσβύστη ἐκεὶ τὸ μάτι του
Καὶ δὲν ξανάπιε πλειά.

ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

